

Edith Nesbit

Đám cưới của John Charrington

May Forster nhận lời cầu hôn của John Charrington đã là một điều lạ lùng. Đám cưới của họ diễn ra còn lạ lùng và rùng rợn hơn nữa.

Không ai nghĩ rằng May Forster sẽ lấy John Charrington. Thế nhưng có một người không nghĩ như thế. Đó chính là John Charrington.

Phàm những gì John muốn, anh ta đều cố gắng đạt cho bằng được mới thôi. Trong tình yêu cũng vậy.

Trước khi bước vào đại học, anh đã ngỏ lời với Forster nhưng cô cười và từ chối. Đến khi anh trở về và tiếp tục lời đề nghị của mình, một lần nữa, Forster mỉm cười từ chối. Sau đó, khi John hỏi cưới cô lần thứ ba, đáp lại anh là một nụ cười đầy ý nghĩa của Forster.

Thật ra John không phải là người đàn ông duy nhất muốn cưới Forster. Thanh niên trong làng này đều để ý đến cô ấy, vì Forster rất đẹp. Do đó, không một ai trong chúng tôi hài lòng khi nhận thiệp mời đám cưới của John.

- Đám cưới của cậu à?

Khi nào thì cử hành?

John mỉm cười trả lời những câu hỏi của chúng tôi.

- Tôi và Forster sẽ thành hôn vào tháng chín.
- Ủa cô ấy từ chối cậu rồi mà? - Tiếng một ai đó tức tối.
- Này các cậu, điều đó là thật đấy - Tôi nói, mắt không ngừng quan sát John - Làm thế nào mà anh cầu hôn được thế anh bạn?
- Sự kiên trì và lòng nhẫn nại - John nói ngắn gọn rồi bỏ đi.

Điều lạ là May Forster có vẻ như cũng rất yêu John. Không lẽ sự đeo đuổi quyết liệt của anh chàng đã làm nàng xiêu lòng? Nếu vậy thì phụ nữ thật là khó hiểu!

Trong làng, mọi người bàn tán xôn xao về đám cưới của họ. Ai cũng thắc mắc Forster có thật sự yêu John hay không.

Lúc đầu tôi cũng thắc mắc về điều đó. Nhưng cho đến một hôm, tôi đã phát hiện ra câu trả lời. Hôm đó, lúc chiều tối, tôi đi ngang qua nghĩa trang sau lưng nhà thờ trở về nhà. Nhà thờ làng chúng tôi nằm trên một ngọn đồi, chung quanh cỏ mọc rất dày, cho nên khi bước đi tôi gần như không gây một tiếng động nào. Đúng lúc đó, tôi thấy họ. May đang ngồi tựa lưng vào một tấm bia mộ, mặt hướng về phía mặt trời lặn và ánh mắt đã thay lời nói lên tất cả. Cô ấy đang sung sướng với cảm giác yêu và được yêu. John thì nằm dài trên cỏ. Tiếng nói của anh chàng như phá vỡ sự im lặng của buổi hoàng hôn:

- Em yêu! Tình yêu của anh đối với em là mãi mãi, thậm chí nếu có chết anh cũng bằng mọi giá quay về với em.

Không muốn làm khuấy động không gian thơ mộng của hai người, tôi nhẹ nhàng bước nhanh.

Hôn lễ sẽ được cử hành vào trung tuần tháng Chín. Hai ngày trước đó, tôi có việc gấp phải lên London. Trong lúc ở nhà ga đợi, tôi lại

nhìn thấy John Charrington và May Forster. Họ đang tay trong tay hướng về phía tôi.

Vừa yên vị trong chiếc ghế của mình thì John đến.

- Chào cậu! - John mỉm cười bắt tay tôi - May quá toa này có cậu ở đây, tui mình có thể vừa đi vừa nói chuyện cho đỡ sốt ruột.

- Thế cậu đi đâu? - Tôi hỏi.

- Thăm ông Branbridge, ông chú của mình - Nói xong, John quay ra cửa sổ vẫy tay tạm biệt May.

- Ước gì em có thể ngăn không cho anh đi. - Tiếng May nghe là lạ - Không hiểu sao em linh cảm có điều gì không hay sắp xảy ra.

- Em đừng lo, chỉ cần qua đến ngày mốt là chúng ta bên nhau mãi mãi rồi, phải không? - John trấn an May.

- Hay là anh đừng đi nhé? - May lặp lại lần nữa.

Áp tay mình vào hai má người yêu, John nói:

- Yên tâm đi cưng, không có việc gì đâu? Từ nhỏ, chú Branbridge đối xử rất tốt với anh. Giờ đây, ông lại bệnh nặng nên anh nhất định phải đi thăm. Anh hứa với em dù bất cứ điều gì xảy ra anh cũng về đến nhà ngay ngày cưới của hai ta.

- Anh chắc chứ? - Mắt May rơm lệ.

- Em hãy tin ở anh - John trả lời chắc nịch.

Một tiếng còi dài vang lên. Con tàu rùng mình từ từ chuyển bánh.

Cho đến lúc không còn nhìn thấy người yêu, John mới chịu ngồi vào ghế. John kể cho tôi nghe chuyện chú của John vừa lâm bệnh nặng và gia đình ở nhà kêu cậu về gấp.

- Ngày mai tôi sẽ quay lại. Nếu không, chậm nhất là ngày mốt - John

nhìn tôi nói.

- Nhưng giả sử ông chú của cậu mất thì sao?

- Sống hay chết gì thì tôi cũng làm đám cưới vào ngày thứ năm này!

Tàu đến ga Peasmarsh thì John xuống còn tôi tiếp tục cuộc hành trình đến London. Giải quyết công việc làm ăn xong, tôi trở về nhà ngay chiều hôm sau. Vừa thấy tôi, đứa em gái liền hỏi:

- Anh Geoffrey này, hiện giờ anh John đang ở đâu vậy?

- Thế cậu ấy chưa về à? - Tôi ngạc nhiên hỏi lại - Lẽ ra cậu ấy đã có mặt ở nhà rồi chứ.

- Không anh ạ! Anh ấy chưa trở về. Vậy chắc đám cưới ngày mai sẽ bị hoãn thôi.

- Đừng nói xui xẻo nào! - Tôi nhú mày - Một lát nữa John sẽ về ngay mà.

Sáng sớm hôm sau, một bức điện của John được gửi đến cho tôi. Và khi tôi ghé nhà Forster thì mới biết John cũng đánh một bức điện cho cô ấy.

- Chú Bradbridge giữ anh ấy ở lại một đêm - Forster thông báo - Và John đã không thể từ chối.

- Còn tôi thì John lại bảo đến đón cậu ấy ở ga lúc ba giờ chiều nay và cùng cậu ấy đến thẳng nhà thờ làm lễ luôn. - Tôi đưa bức điện cho Forster xem.

2h30 chiều, tôi đến ga. Vừa đợi tôi vừa bức John. Ai đời chú rể vừa xuống ga chưa chuẩn bị gì hết đã chạy vội về đến nhà thờ làm lễ.

Đám cưới gì cứ như là bị ma đuổi.

Chuyến tàu 3h đến và đi. Đây là chuyến tàu chở hàng và không có

hành khách nào xuống cả. Sự bức tức của tôi tăng dần. Nán chờ đến chuyển 3h35, tôi làu bàu "Cái thằng John này không biết chết bí ở đâu, giờ này chả thấy mặt mũi gì cả".

Kim đồng hồ như muốn trêu tôi, chậm chạp nhích từng chút. Xìch xìch! Xìch xìch! Tiếng chuyển thứ hai. Một lần nữa., trên đó không có mặt John Charrington.

Không đợi được nữa, tôi nhảy vội lên chiếc xe ngựa gần đấy. "Đến ngay nhà thờ!" Tôi nói với người đánh xe. Trên đường đi, đầu óc tôi quay cuồng với hàng đống câu hỏi. Hiện giờ John đang ở đâu?

Chuyện gì đã xảy ra cho cậu ấy? Bị bệnh hay gặp tai nạn? Chắc đã có chuyện gì xảy ra rồi.

Bốn giờ kém năm phút, tôi có mặt ở nhà thờ. Bước nhanh ra khỏi xe, tôi tiến đến đám đông đang đứng bên ngoài nhà thờ. Ngoắc người làm vườn cho nhà tôi đang đứng cạnh cửa ra vào, tôi hỏi:

- Mọi người còn đang đợi hả, Tom?

- Đợi gì, thưa cậu? - Tom tròn mắt nhìn tôi - Xong rồi! Đám cưới xong rồi!

- Xong rồi à? Thế John có đến không?

- Tất nhiên rồi, thưa cậu. Cậu John đến rất đúng giờ. Nhưng mà - Tom ngập ngừng nhìn xung quanh rồi kể sát tai tôi nói nhỏ - tôi thấy cậu John hôm nay kỳ kỳ làm sao ấy. Tôi nghĩ chắc cậu ấy uống rượu say. Từ đầu đến chân cậu ấy dính đầy bùn đất, rất bẩn còn gương mặt thì đáng sợ hơn, nó trắng như một tờ giấy! Mọi người đang xô xao về sự kỳ lạ đó. Nhìn cậu ấy cứ như một hồn ma trở về, rất ghê!

- Thế lúc trở về John có nói gì không?

- Dạ không!

Tôi tiến đến đám đông. Dân làng đang chờ đợi sẵn sàng tung những nắm gạo mới, một tập tục địa phương chào đón một đám cưới. Rồi họ xuất hiện - tân lang và tân giai nhân. Tom nói đúng. John không còn là nó nữa. Bộ comple nhàu nát, dơ bẩn; mái tóc rối bù còn gương mặt trắng xanh như một xác chết. Và một điều đáng sợ tiếp theo là cô dâu May Forster. Gương mặt nàng không còn hồng hào như trước mà trắng bệch y như màu trắng của chiếc áo cô dâu nàng đang mặc!

Khi họ sánh đôi ra khỏi cửa, chuông nhà thờ nhanh chóng vang lên. Tuy nhiên, tiếng chuông làm mọi người rùng mình. Nó kéo dài nghe thật thê lương, thảm não. Tiếng chuông gọi hồn ở các buổi tang lễ! Nét mặt tất cả mọi người tham dự đều biến sắc. Ai cũng trách người kéo chuông vì sao lơ đãng đến thế. Nhưng một chuyện lạ đã xảy ra. Sau khi tiếng chuông vừa dứt, anh kéo chuông mặt tái mét kinh hoàng cực độ chạy bổ ra ngoài rồi ngã xỉu. Bàn tay cô dâu nắm lại và miệng cô nở nụ cười ảm đạm, tang tóc. Người chồng siết chặt tay vợ sai bước đi giữa đám đông như chờ đợi cơn mưa gạo đổ xuống. Nhưng không một bàn tay nào vung lên và tiếng chuông hạnh phúc báo hiệu đám cưới mãi mãi không bao giờ vang lên.

Trong sự im lặng chết chóc đó, John Charrington và vị hôn thê vẫn tiếp tục đi đến chiếc xe hoa. Đoạn họ leo lên xe và giục ngựa chạy đi.

Chiếc xe đi khuất, dân làng mới hoàn hồn. Đối với họ, những sự việc vừa qua đã chấn động tâm thần họ vượt mức tưởng tượng. Riêng tôi

thì nhanh chóng leo lên ngựa quay về nhà cùng ông Forster, bố của May.

- Lạy chúa! Vì sao tôi lại để cho hắn đem con gái tôi đi - Ông Forster giận dữ - Từ đó đến giờ tôi chưa từng thấy một đám cưới nào như thế cả! Ước gì tôi có thể đâm vỡ mồm tên vô lại đó.

Ông nhoài đầu ra ngoài hét tên mã phu:

- Nhanh nữa lên!

Cỗ xe bằng ngựa chạy như bay. Nó đuổi kịp và qua mặt cả xe hoa của John và May. Một chốc sau nó về đích trước tiên. Chúng tôi nhảy xuống và đứng trước cửa đợi. Trong ánh sáng của buổi chiều tà, chiếc xe hoa từ từ tiến lại. Tôi và ông Forster lập tức chạy đến.

- Lạy chúa tôi! Không thể tin được. Trong xe trống trơn, nhưng...

Tôi đẩy mạnh cửa ra và không thấy John Charrington đâu. Người còn lại trong xe là May. Cô nằm sòng soài nửa trên ghế, nửa dưới sàn.

Tôi đưa tay lên mũi. Cô dâu đã tắt thở.

- Tôi cho xe đi một mạch đến đây - bác đánh xe há hốc mồm ngạc nhiên - và chắc chắn rằng trên đường đi không có ai ra khỏi xe cả.

Chúng tôi đưa xác cô dâu vào nhà. Tôi nhìn gương mặt cô ấy. Trong nhiều năm sau đó, tôi không bao giờ ngủ yên khi nhớ đến gương mặt lúc đó của May. Trắng xác và đôi mắt mở trừng trừng đọng đầy sự sợ hãi. Mái tóc của cô ấy, sợi tóc vàng óng ả ngày nào giờ đây trắng như tuyết.

Chúng tôi ngồi thừ ra, không biết phải nói gì thì phía ngoài có một chú bé chạy vào đưa đến cho tôi một bức điện:

- Ông John Charrington đã bị té từ trên ngựa khi vội vã quay về nhà

từ ga xe lửa lúc 13h30. Tai nạn đã làm cho ông ấy chết ngay tức khắc.

John cưới May lúc 15h30 dưới sự chứng kiến của đông đảo dân làng!

“Sống hay chết gì tôi cũng sẽ làm đám cưới vào ngày thứ năm này!”

Chuyện gì đã xảy ra trên chiếc xe hoa từ nhà thờ về đây? Không ai biết được và mãi mãi về sau cũng không ai biết được.

Vài ngày sau, chúng tôi đặt May Charrington nằm bên cạnh chồng mình dưới thảm cỏ xanh ở nghĩa trang sau lưng nhà thờ - nơi lúc trước hai người đã từng gặp và yêu nhau.

Đánh máy: Nguyễn Học (Mỗ Hà Nội)

Nguồn: Nguyễn Học (Mỗ Hà Nội)

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 2 tháng 9 năm 2006